A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2015. szeptember 10.*

„Előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Környezetvédelem és az emberi egészség védelme — 1907/2006/EK rendelet (REACH-rendelet) — 7. cikk, (2) bekezdés és 33. cikk — Az árucikkekben található, különös aggodalomra okot adó anyagok — Bejelentési és tájékoztatási kötelezettség — A 0,1 tömegszázalékos küszöb kiszámítása”

A C-106/14. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Conseil d'État (Franciaország) a Bírósághoz 2014. március 6-án érkezett, 2014. február 26-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Fédération des entreprises du commerce et de la distribution (FCD)**,

a **Fédération des magasins de bricolage et de l'aménagement de la maison (FMB)**

és

a **Ministre de l'Écologie, du Développement durable et de l'Énergie**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: M. Ilešič tanácselnök, A. Ó Caoimh, C. Toader, E. Jarašiūnas és C. G. Fernlund (előadó) bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: V. Tourrès tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2015. január 8-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Fédération des entreprises du commerce és de la distribution (FCD) és a Fédération des magasins de bricolage et de l'aménagement de la maison (FMB) képviseletében A. Gossement és A.-L. Vigneron avocats,

– a francia kormány képviseletében D. Colas, S. Menez és S. Ghiandoni, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: francia.

– a belga kormány képviseletében J. Van Holm, C. Pochet és T. Materne, meghatalmazotti minőségben,

– a dán kormány képviseletében C. Thorning és M. Wolff, meghatalmazotti minőségben,

– a német kormány képviseletében T. Henze és K. Petersen, meghatalmazotti minőségben,

– Írország képviseletében E. Creedon, G. Hodge és T. Joyce, meghatalmazotti minőségben, segítőik: B. Kennedy SC és G. Gilmore BL,

– a görög kormány képviseletében K. Paraskevopoulou és V. Stroumpouli, meghatalmazotti minőségben,

– az osztrák kormány képviseletében C. Pesendorfer, meghatalmazotti minőségben,

– a svéd kormány képviseletében A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson, N. Otte Widgren, L. Swedenborg, E. Karlsson és F. Sjövall, meghatalmazotti minőségben,

– a norvég kormány képviseletében K. B. Moen és K. E. Bjørndal, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében J.-P. Keppenne és Talabér-Ritz K., meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2015. február 12-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2011. április 14-i 366/2011/EU bizottsági rendelettel (HL L 101., 12. o.) módosított, a vegyi anyagok regisztrálásáról, értékeléséről, engedélyezéséről és korlátozásáról (REACH), az Európai Vegyianyag-ügynökség létrehozásáról, az 1999/45/EK irányelv módosításáról, valamint a 793/93/EGK tanácsi rendelet, az 1488/94/EK bizottsági rendelet, a 76/769/EGK tanácsi irányelv, a 91/155/EGK, a 93/67/EGK, a 93/105/EK és a 2000/21/EK bizottsági irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2006. december 18-i 1907/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 396., 1. o.; helyesbítések: HL 2007. L 136., 3. o., HL 2008. L 141., 22. o., HL 2009. L 36., 84. o., HL 2010. L 118., 89. o.; a továbbiakban: REACH-rendelet) 7. cikke (2) bekezdésének és 33. cikkének értelmezésére vonatkozik.

2 Ezt a kérelmet a Fédération des entreprises du commerce et de la distribution (FCD) és a Fédération des magasins de bricolage et de l'aménagement de la maison (FMB), valamint a ministre de l'Écologie, du Développement durable et de l'Énergie (a környezetvédelemért, a fenntartható fejlődésért és az energiáért felelős miniszter) között a „Közlemény a gazdasági szereplőknek az 1907/2006 (REACH) rendelet 7. cikke (2) bekezdésének és 33. cikkének alkalmazásában az árucikkekben található anyagokra vonatkozó információk közlésére vonatkozó kötelezettségről – a 7. cikk (2) bekezdésében és a 33. cikkben hivatkozott 0,1 tömegszázalékos küszöb értelmezése című dokumentum (a JORF 2011. június 8-i száma, 9763.o., a továbbiakban: 2011. június 8-i közlemény) érvényességének tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A REACH-rendelet preambulumbekezdései kimondják:

„(1) E rendelet célja az emberi egészség és a környezet magas szintű védelmének, valamint az önmagukban, készítményekben és árucikkekben lévő anyagok szabad mozgásának biztosítása, a versenyképesség és az innováció javítása mellett. [...]

(2) A vegyi anyagok piacának hatékony működése csak úgy érhető el, ha az anyagokra vonatkozó követelmények tagállamonként nem térnek el jelentősen.

(3) A fenntartható fejlődés elérése érdekében a vegyi anyagokra vonatkozó jogszabályok közelítése során biztosítani kell az emberi egészség- és a környezetvédelem magas szintjét. Az említett jogszabályokat megkülönböztetéstől mentesen kell alkalmazni, függetlenül attól, hogy az anyagokat a belső piacon vagy a nemzetközi kereskedelemben forgalmazzák-e a Közösség nemzetközi kötelezettségvállalásaival összhangban.

[...]

(12) Az e rendelettel létrehozandó új rendszer egyik fontos célkitűzése annak ösztönzése és egyes esetekben biztosítása, hogy a veszélyes anyagokat [helyesen: különös aggodalomra okot adó anyagokat] a jövőben kevésbé veszélyes anyagokkal vagy technológiákkal helyettesítsék, amennyiben megfelelő, gazdaságilag és műszakilag megvalósítható alternatívák állnak rendelkezésre. [...]

[...]

(21) Habár az értékelés révén az anyagokra vonatkozóan nyert információkat elsősorban a gyártóknak és importőröknek kell felhasználniuk az anyagokkal összefüggő kockázatok kezelésére, azok az e rendeletben meghatározott engedélyezési és korlátozási eljárások, vagy más közösségi jogszabályokban meghatározott kockázatkezelési eljárások kezdeményezésére is felhasználhatók. Ezért biztosítani kell, hogy ezek az információk az illetékes hatóságok rendelkezésére álljanak és felhasználhatók legyenek ilyen eljárások céljából.

[...]

(29) Mivel az árucikkek előállítóinak és importőreinek felelősséget kell viselniük árucikkeikért, helyénvaló regisztrálási követelményt megszabni az olyan anyagok tekintetében, amelyeket ezek az árucikkek rendeltetésszerűen kibocsátanak, és amelyeket az adott felhasználás tekintetében még nem regisztráltak. Az árucikkekben a mennyiségi és koncentrációs küszöböt meghaladóan található különösen veszélyes anyagok [helyesen: különös aggodalomra okot adó anyagok] esetében az [Európai Vegyianyag-ügynökségnek; ECHA] bejelentést kell tenni, amennyiben az anyaggal való expozíciót nem lehet kizárni, és amennyiben az anyagnak ezt a felhasználását még senki nem regisztráltatta. [...]

[...]

(34) Az anyagokra vonatkozó információk gyűjtésének követelményeit az egyes anyagok gyártási vagy behozatali mennyiségének függvényében részletesen meg kell határozni, mivel azok jelzik az adott anyag által az emberre és a környezetre rótt esetleges terhelést. A kis mennyiségben gyártott vagy behozott anyagokkal összefüggő esetleges teher csökkentése érdekében új

toxikológiai és ökotoxikológiai vizsgálatokat kizárólag az 1 és 10 tonna közötti elsőbbségi anyagokra kell előírni. Az ebbe a mennyiségi tartományba tartozó egyéb anyagok tekintetében a gyártókat és importőröket ösztönző intézkedések révén kell érdekeltté tenni ezen információ nyújtására.

[...]

(56) A vegyi anyagok kockázatának kezelése tekintetében a gyártók vagy importőrök felelősségének részét képezi az ezekre az anyagokra vonatkozó információk más szakemberekkel – például továbbfelhasználókkal vagy forgalmazókkal – való közlése. Továbbá, az árucikkek előállítói vagy importőrei kötelesek kérelemre tájékoztatást adni az ipari vagy foglalkozásszerű felhasználóknak az árucikkek biztonságos használatáról. E fontos felelősséget a szállítói lánc egészére alkalmazni kell annak lehetővé tétele érdekében, hogy valamennyi szereplő teljesíthesse az anyagok felhasználásából eredő kockázatok kezelésével kapcsolatban rá háruló kötelezettségeket.

[...]

(58) A felelősségi lánc létrehozása érdekében a továbbfelhasználóknak akkor feladatuk, hogy értékeljék az anyagok általuk alkalmazott felhasználásaiból eredő kockázatokat, ha a szállítóiktól kapott biztonsági adatlap nem terjed ki ezekre a felhasználásokra, kivéve, ha az érintett továbbfelhasználó a szállító által ajánlottnál több biztonsági intézkedést tesz, valamint ha a szállító nem volt köteles az adott kockázatok értékelésére vagy arra, hogy e kockázatokra vonatkozóan tájékoztatással szolgáljon. Ugyanebből az okból a továbbfelhasználóknak kell az anyagok általuk alkalmazott felhasználásaiból eredő kockázatokat kezelniük. Ezenkívül helyénvaló, hogy a különösen veszélyes anyagot [helyesen: különös aggodalomra okot adó anyagot] tartalmazó árucikkek gyártója vagy importőre kellő információt biztosítson az ilyen árucikk biztonságos használata érdekében.

[...]

(63) Szükséges továbbá annak biztosítása, hogy az ilyen információk gyűjtését a valós információs igényekhez igazítsák. [...] Az Ügynökségnek – a tagállamokkal együttműködésben – prioritást kell biztosítania bizonyos, például a különösen veszélyes anyagok [helyesen: különös aggodalomra okot adó anyagok] számára.

[...]

(69) Az emberi egészség – többek között az érintett emberi populációkra és esetleg bizonyos veszélyeztetett alpopulációkra tekintettel –, valamint a környezet megfelelően magas szintű védelmének biztosítása érdekében – az elővigyázatosság elvével összhangban – különös figyelmet kell fordítani a különösen veszélyes anyagokra [helyesen: különös aggodalomra okot adó anyagokra]. Engedélyt abban az esetben lehet megadni, ha az engedélyt kérelmező természetes vagy jogi személy az engedélyező hatóság felé igazolja, hogy az anyag használatából eredő, az emberi egészséget és a környezetet érintő veszélyeket megfelelően ellenőrzik. Egyéb esetekben a felhasználást akkor is lehet engedélyezni, ha igazolható, hogy az anyag felhasználásából származó társadalmi-gazdasági haszon meghaladja a felhasználással járó kockázatokat, és nem állnak rendelkezésre gazdaságilag és műszakilag kivitelezhető, alkalmas alternatív anyagok vagy technológiák. A belső piac megfelelő működésére figyelemmel helyénvaló, hogy az engedélyező hatóság a Bizottság legyen.

(70) A különösen veszélyes anyagok [helyesen: különös aggodalomra okot adó anyagok] által az emberi egészségre vagy a környezetre gyakorolt káros hatásokat megfelelő kockázatkezelési intézkedésekkel kell megakadályozni annak biztosítására, hogy az anyagok bármilyen felhasználásából eredő kockázatok kellő mértékben ellenőrzöttek legyenek, és ezen anyagok

megfelelő biztonságosabb anyagokkal való fokozatos felváltása céljából. A kockázatkezelési intézkedések alkalmazása során biztosítani kell, hogy az anyagok gyártása, forgalmazása és felhasználása során az ezen anyagoknak való kitettség – a kibocsátásokat és veszteségeket is beleértve – a teljes életciklus folyamán a káros hatások bekövetkeztével járó küszöbérték szintje alatt marad. [...]

[...]

(117) Az uniós polgárok számára biztosítani kell az olyan vegyi anyagokra vonatkozó információkhoz való hozzáférést, amelyekkel érintkezésbe kerülhetnek, hogy lehetőségük legyen arra, hogy megalapozott döntéseket hozzanak a vegyi anyagok felhasználásáról. Ezen cél megvalósításának átlátható eszköze, hogy a polgárok számára biztosítják az Ügynökség adatbázisában található alapvető adatokhoz – többek között a veszélyes tulajdonságok rövid leírásához, a címkézési követelményekhez és az engedélyezett felhasználásokat és a kockázatkezelési intézkedéseket is magukban foglaló vonatkozó közösségi jogszabályokhoz – való ingyenes és egyszerű hozzáférést. [...]

[...]

(130) Mivel a rendelet célját, nevezetesen az anyagokra vonatkozó szabályok megállapítását és az Európai Vegyianyag-ügynökség létrehozását a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, és ezért azok közösségi szinten jobban megvalósíthatók, a Közösség intézkedéseket hozhat a Szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően. Az abban a cikkben foglalt arányosság elvének megfelelően ez a rendelet nem lépi túl az e célok eléréséhez szükséges mértéket."

4 A REACH-rendelet „Cél és hatály" címet viselő 1. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„E rendelet célja az emberi egészség és a környezet magas szintű védelmének – beleértve az anyagokkal kapcsolatos veszélyek felmérésénél az alternatív vizsgálati módszerek elősegítését is –, valamint az anyagok belső piaci szabad forgalmának biztosítása, a versenyképesség és az innováció erősítésével egyidejűleg."

5 E rendelet „Alkalmazás" címet viselő 2. cikkének (2) bekezdése a következőt mondja ki:

„A [hulladékokról szóló, 2006. április 5-i 2006/12/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben (HL L 114., 9. o.)] meghatározott hulladék nem minősül az e rendelet 3. cikke szerinti anyagnak, készítménynek vagy árucikknek."

6 Az említett rendeletnek a „Fogalommeghatározások" címet viselő 3. cikke a következő fogalommeghatározásokat tartalmazza:

„E rendelet alkalmazásában:

1. »anyag«: olyan természetes állapotban előforduló vagy gyártási folyamatból származó kémiai elem és vegyületei, amely az anyag stabilitásának megőrzéséhez szükséges adalékanyagot és az alkalmazott folyamatból származó szennyezőt is tartalmazhat, de nem tartalmaz olyan oldószert, amely az anyag stabilitásának befolyásolása vagy összetételének megváltoztatása nélkül elkülöníthető;

2. »készítmény«: a kettő vagy több anyagot tartalmazó keverék vagy oldat;

3. »árucikk«: olyan tárgy, amely az előállítás során a funkcióját a kémiai összetételnél nagyobb mértékben meghatározó különleges formát, felületet vagy alakot kap;

4. »árucikkek előállítója«: olyan természetes vagy jogi személy, aki vagy amely a Közösségen belül árucikkeket gyárt vagy szerel össze;

[...]

7. »regisztráló«: valamely anyag azon gyártója vagy importőre, vagy valamely árucikk azon előállítója vagy importőre, amely egy anyagra vonatkozóan regisztrálási dokumentációt nyújt be;

[...]

10. »behozatal«: a Közösség vámterületére történő fizikai behozatal;

11. »importőr«: az a Közösségben letelepedett természetes vagy jogi személy, aki a behozatalért felel;

12. »forgalomba hozatal«: a harmadik fél számára fizetés ellenében vagy ingyenesen történő szállítás vagy rendelkezésre bocsátás. A behozatal forgalomba hozatalnak minősül;

[...]

33. »árucikk szállítója«: egy árucikk gyártója vagy importőre, forgalmazó vagy a szállítói lánc más szereplője, aki egy árucikket piaci forgalomba hoz;

[...]

35. »az árucikk átvevője«: azon ipari vagy foglalkozásszerű felhasználó vagy forgalmazó, a fogyasztók kivételével, akinek az árucikket szállítják;

[...]”

7 A REACH-rendelet „Az önmagukban vagy készítményekben előforduló anyagokra vonatkozó általános regisztrálási kötelezettség” címet viselő 6. cikkének (1) bekezdése a következőt írja elő:

„Ha e rendelet másképp nem rendelkezik, az évi egy tonnát elérő vagy meghaladó mennyiségű, önmagában vagy egy vagy több készítményben előforduló anyag gyártója vagy importőre regisztrálási kérelmet nyújt be az Ügynökségnek.”

8 E rendelet „Az árucikkekben előforduló anyagok regisztrálása és bejelentése” címet viselő 7. cikkének szövege a következő:

„(1) Árucikkek előállítói vagy importőrei regisztrálási kérelmet nyújtanak be az Ügynökségnek az adott árucikkekben található bármely anyag tekintetében, amennyiben mindkét alábbi feltétel teljesül:

a) az anyag előállítónként vagy importőrönként összesen évi egy tonnát meghaladó mennyiségben van jelen az adott árucikkekben;

b) az anyag szokásos vagy ésszerűen előrelátható felhasználási feltételek mellett a környezetbe jut.

A regisztrálás iránti kérelmet a IX. címmel összhangban meghatározott díjjal együtt kell benyújtani.

(2) Árucikkek előállítói vagy importőrei [helyesen: Az árucikkek előállítói vagy importőrei] e cikk (4) bekezdésével összhangban bejelentik az Ügynökségnek, ha az anyag megfelel az 57. cikkben szereplő kritériumoknak és az 59. cikk (1) bekezdése szerint azonosított anyag, amennyiben mindkét alábbi feltétel teljesül:

a) az anyag előállítónként vagy importőrönként összesen évi egy tonnát meghaladó mennyiségben van jelen az adott árucikkekben;

b) az anyag 0,1 tömegszázaléknál nagyobb koncentrációban van jelen az adott árucikkekben.

(3) A (2) bekezdést nem kell alkalmazni, amennyiben az árucikkek előállítói vagy importőrei képesek kizárni a humán vagy környezeti expozíciót szokásos vagy ésszerűen előre látható felhasználási feltételek mellett, beleértve az ártalmatlanítást. Ilyen esetekben a gyártó vagy az importőr az árucikk átvevője számára megfelelő útmutatásokat ad.

[...]

(6) Az (1)–(5) bekezdést nem kell alkalmazni azokra az anyagokra, amelyeket az adott felhasználás tekintetében már regisztráltak.

[...]”

9 Az említett rendelet 10. cikke felsorolja az általános regisztrálási célból benyújtandó információkat.

10 A REACH-rendelet „Kötelezettség az árucikkekben lévő anyagokra vonatkozó információk közlésére” címet viselő 33. cikke értelmében:

„(1) Az 57. cikkben foglalt kritériumoknak megfelelő és az 59. cikk (1) bekezdése alapján beazonosított anyagot 0,1 tömegszázalékot (w/w) meghaladó koncentrációban tartalmazó árucikk szállítója az átvevő felet az árucikk biztonságos felhasználását lehetővé tévő elegendő – a szállító rendelkezésére álló – információval látja el, beleértve többek között legalább az anyag nevét.

(2) Egy fogyasztó kérésére az 57. cikkben foglalt kritériumoknak megfelelő és az 59. cikk (1) bekezdése alapján beazonosított anyagot 0,1 tömegszázalékot (w/w) meghaladó koncentrációban tartalmazó árucikk szállítója a fogyasztót az árucikk biztonságos felhasználását lehetővé tévő elegendő – a szállító rendelkezésére álló – információval látja el, beleértve többek között legalább az anyag nevét.

A vonatkozó információkat a kérés kézhezvételétől számított 45 napon belül díjmentesen kell biztosítani.”

11 E rendeletnek „Az engedélyezés célja és a helyettesítés szempontjai” címet viselő 55. cikke kimondja:

„E cím célja a belső piac megfelelő működésének biztosítása, valamint – egyidejűleg – a különös aggodalomra okot adó anyagok felhasználásából eredő kockázatok megfelelő ellenőrzésének és annak biztosítása, hogy ezeket az anyagokat fokozatosan megfelelő alternatív anyagokkal vagy technológiákkal helyettesítsék, amennyiben az gazdaságilag vagy műszakilag megvalósítható. Ebből a célból az engedélyezési kérelmet benyújtó összes gyártónak, importőrnek és továbbfelhasználónak elemeznie kell az alternatívák rendelkezésre állását, valamint meg kell vizsgálnia azok kockázatait és a helyettesítés technikai és gazdasági megvalósíthatóságát.”

12 Az említett rendeletnek „A XIV. mellékletben feltüntetendő anyagok” címet viselő 57. cikke előírja:

„Az 58. cikkben megállapított eljárással összhangban a következő anyagok tüntethetők fel a XIV. mellékletben:

a) olyan anyagok, amelyek teljesítik azon kritériumokat, amelyek alapján azokat a(z) [anyagok és keverékek osztályozásáról, címkézéséről és csomagolásáról, a 67/548/EGK és az 1999/45/EK irányelv módosításáról és hatályon kívül helyezéséről, valamint az 1907/2006/EK rendelet módosításáról szóló, 2008. december 16-i európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 353., 1. o.; helyesbítés: HL 2011. L 16., 1. o.)] I. melléklete 3. részének 3.6 szakaszával összhangban a »rákkeltő« veszélyességi osztály 1A. vagy 1B. kategóriájába sorolják be;

b) olyan anyagok, amelyek teljesítik azon kritériumokat, amelyek alapján azokat a(z) 1272/2008 [...] rendelet I. melléklete 3. részének 3.5 szakaszával összhangban a »csírasejt-mutagenitás« veszélyességi osztály 1A. vagy 1B. kategóriájába sorolják be;

c) olyan anyagok, amelyek teljesítik azon kritériumokat, amelyek alapján azokat a(z) 1272/2008 [...] rendelet I. melléklete 3. részének 3.7 szakaszával összhangban a »reprodukciós toxicitás« veszélyességi osztály 1A. vagy 1B. kategóriájába (a szexuális működésre és termékenységre vagy a fejlődésre gyakorolt káros hatások) sorolják be;

d) az e rendelet XIII. mellékletében meghatározott kritériumokkal összhangban a perzisztens, bioakkumulatív és mérgező anyagok;

e) az e rendelet XIII. mellékletében meghatározott kritériumokkal összhangban a nagyon perzisztens és nagyon bioakkumulatív anyagok;

f) olyan anyagok – mint például az endokrin rendszert károsító tulajdonságokkal rendelkező anyagok, a perzisztens, bioakkumulatív és mérgező tulajdonságokkal rendelkező anyagok, vagy a nagyon perzisztens és nagyon bioakkumulatív anyagok –, amelyek esetében nem teljesülnek a d) vagy e) pont kritériumai, és amelyek esetében tudományosan igazolható módon megállapítják, hogy valószínűleg olyan súlyos hatást gyakorolnak az emberi egészségre és a környezetre, amely az a)–e) pontban felsorolt anyagokkal azonos mértékű aggodalomra ad okot, és amelyek meghatározására az 59. cikkben meghatározott eljárással összhangban eseti alapon kerül sor.”

13 Ugyanezen rendelet 59. cikke előír egy, az 57. cikkben említett anyagok azonosítására irányuló eljárást.

14 A REACH-rendelet „Feladatok” címet viselő 77. cikke értelmében:

„(1) Az Ügynökség feladata, hogy azokban a vegyi anyagokkal kapcsolatos kérdésekben, amelyek a hatáskörébe tartoznak, és amelyeket e rendelet rendelkezéseivel összhangban elé terjesztenek, a lehető legjobb tudományos és műszaki tanácsadással lássa el a tagállamokat és a Közösség intézményeit.

(2)

A titkárság az alábbi feladatokat látja el:

[...]

g) amennyiben e rendelet alkalmazása érdekében szükséges, technikai és tudományos iránymutatásokat és eszközöket bocsát rendelkezésre, különösen a kémiai biztonsági jelentéseknek (a 14. cikkel, a 31. cikk (1) bekezdésével és a 37. cikk (4) bekezdésével összhangban) az ipari vállalkozások, és elsősorban a kis- és középvállalkozások (kkv-k) általi kidolgozásának, valamint a 10. cikk a) pontjának viii. alpontja, a 11. cikk (3) bekezdése és a 19. cikk (2) bekezdése

alkalmazásának támogatására; és iránymutatást ad [helyesen: technikai és tudományos iránymutatást ad] a 7. cikknek az árucikkek előállítói és importőrei általi alkalmazása tekintetében;

h) technikai és tudományos iránymutatást ad a tagállamok illetékes hatóságai számára e rendelet alkalmazására vonatkozóan, és támogatást nyújt az illetékes hatóságok által a XIII. cím alapján létrehozott információs szolgálatoknak;

i) iránymutatást ad az érintett feleknek – beleértve a tagállamok illetékes hatóságait is – az anyagok önmagukban, készítményekben vagy árucikkekben való biztonságos használatára és a velük összefüggő kockázatokra vonatkozó információk nyilvánossá tételével kapcsolatban;

[...]

k) a többi érdekelt fél [helyesen: más érdekelt felek] számára magyarázó tájékoztatót készít e rendelettel kapcsolatban;

[...]

m) vezeti a határozatok és vélemények kézikönyvét, amely a tagállami bizottságnak az e rendelet értelmezésével és végrehajtásával kapcsolatos következtetésein alapul;

[...]”

A Bizottság 2011. február 4-i közleménye

15 Az Európai Bizottság szolgálatainak „A Bizottság véleményének naprakésszé tétele – Az árucikkekben található anyagok” címet viselő, az illetékes nemzeti hatóságokhoz címzett, CA/26/2011. számú, 2011. február 4-i dokumentumából kitűnik, hogy „a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy azok a tárgyak, amelyek életciklusuk bizonyos szakaszában megfelelnek az árucikk REACH-rendelet szerinti fogalommeghatározásának, többé már nem minősülnek önálló árucikknek, és alkotóréssze válnak, amint valamely másik árucikkbe szerelik be azokat. Emiatt a 7. cikk (2) bekezdésében és a 33. cikkben szereplő kötelezettségek csak az ilyen összeállított árucikkekre vonatkoznak, ezen árucikkek önálló alkotórészeire pedig nem.”

Az ECHA útmutatója

16 Az ECHA árucikkekben lévő anyagokkal kapcsolatos követelményekre vonatkozó, 2011. április 1-jei útmutatójának (a továbbiakban: az ECHA útmutatója) 4. fejezete az anyagok jelöltlistáján szereplő, árucikkekben különféle alkotórészekkel megtalálható, különös aggodalomra okot adó egyik anyag koncentrációjának meghatározásával foglalkozik.

17 Az ECHA útmutatója „Az anyagok jelöltlistáján szereplő, árucikkekben különféle alkotórészekkel megtalálható, [különös aggodalomra okot adó] egyik anyag koncentrációjának meghatározása” címet viselő 4.4 pontjának szövege a következő:

„Az anyagok jelöltlistáján szereplő, [különös aggodalomra okot adó] valamely anyag ugyanazon árucikk különféle alkotórészein belül különféle koncentrációkban is jelen lehet, például egy laptop házában egyfajta, míg annak transzformátorában valamilyen más koncentrációban. A 7. cikk (2) bekezdése és 33. cikke szerinti követelmények alkalmazásának feltétele, hogy az e [különös aggodalomra okot adó] anyag koncentrációjának meg kell haladnia a 0,1 tömegszázalékos (m/m) küszöbértéket a 2. fejezetben meghatározott árucikk egészén belül. E feltétel teljesülésének vizsgálata céljából mindenekelőtt minden

egyes alkotórész tekintetében fel kell tárni, hogy tartalmazza-e a [különös aggodalomra okot adó] anyagot 0,1 tömegszázalékot (m/m) meghaladó koncentrációban (amennyiben ez az információ még nem áll rendelkezésre, azt az 5. fejezetben meghatározott különféle eszközökkel lehet megszerezni).”

A francia jog

18 A 2011. június 8-i közlemény értelmében:

„Az [ECHA] honlapján 2011. április 1-jén közzétett, a [REACH-rendeletnek] az árucikkekben található anyagokra történő alkalmazásáról szóló átdolgozott útmutatóra (http://guidance.echa.europa.eu/docs/guidance_document/articles_en.pdf), pontosabban az ügyvezető igazgató által ehhez az útmutatóhoz fűzött, azon megjegyzésére hivatkozással, amelyben az ügyvezető igazgató jelzi, hogy az útmutató tekintetében nem állt fenn konszenzus az Európai Unió/Európai Gazdasági Térség valamennyi tagállama között, a francia hatóságok a jelen közlemény útján tájékoztatják a gazdasági szereplőket a [REACH-rendelet] 7. cikke (2) bekezdésének és 33. cikkének alkalmazását illetően Franciaország által elfogadott értelmezésről.

A hatóságok rögzítik, hogy az árucikk fogalma úgy értendő, mint minden olyan tárgy, amely megfelel az árucikk [REACH] értelmében vett meghatározásának, nevezetesen az »olyan tárgy, amely az előállítás során a funkcióját a kémiai összetételnél nagyobb mértékben meghatározó különleges formát, felületet vagy alakot kap« (a 3. cikk 3. pontja). Így egy árucikk állhat egy vagy több, az árucikk meghatározásának megfelelő tárgyból, és a 7. cikk (2) bekezdésében és a 33. cikkben foglalt rendelkezések ezért mindegyikükre alkalmazandók.

[...]

A francia hatóságok e tényezők alapján fogják alkalmazni a 7. cikk (2) bekezdésének és a 33. cikknek a rendelkezéseit. Fokozatosan ellenőrzéseket fognak végezni az e rendelkezések tiszteletben tartásának – gyakorlatias, továbbá az egészségügyi és környezetvédelmi kihívásokkal arányos megközelítés keretében történő – vizsgálata céljából.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

19 2011. december 5-i keresetlevelével az FCD és az FMB a 2011. június 8-i közleményre irányuló keresettel fordult a Conseil d’État-hoz. Azzal érveltek, hogy ez a közlemény az árucikk fogalmának olyan értelmezésén alapul, amely nem felel meg sem a Bizottság 2011. február 4-i közleményének, sem az ECHA útmutatójának. Ez a bíróság úgy véli, hogy az FCD és az FMB által felhozott jogalapokra adandó válasz attól a kérdéstől függ, hogy több olyan elemből álló árucikk esetében, amely elemek maguk is megfelelnek az árucikk REACH-rendeletben rögzített meghatározásának, az e rendelet 2. cikkének (7) bekezdéséből és 33. cikkéből eredő kötelezettségeket csak az összeállított árucikk tekintetében kell alkalmazni, vagy azok minden egyes elemre vonatkoznak.

20 E körülményekre tekintettel a Conseil d’État felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjesztette a Bíróság elé:

„A [REACH-]rendelet 2. cikke (7) bekezdéséből, valamint 33. cikkéből eredő kötelezettségek, amennyiben az e rendelet értelmében vett valamely »árucikk« több olyan elemből áll, amelyek maguk is megfelelnek az »árucikk« e rendeletben rögzített meghatározásának, csak az összeállított árucikk tekintetében alkalmazandók, vagy az »árucikk« meghatározásának megfelelő minden egyes elem tekintetében?”

Előzetes észrevételek

A jelen eljárás tárgyáról

21 Az FCD és az FMB hangsúlyozza, hogy az alapügy a REACH-rendeletnek a Francia Köztársaság által a 2011. június 8-i közleményben elfogadott eltérő értelmezéséből ered. E közlemény közzétételét követően a Bizottság megvizsgálta, hogy ez a tagállam esetlegesen kötelezettségszegést követett-e el. A Bizottság – elemzésének elvégzését követően – 2012. június 21-én a 2012/2109. sz. eljárás keretében felszólító levelet küldött a Francia Köztársaság részére.

22 2013 júliusában a francia, a belga, a dán, a német, a svéd és a norvég kormány az árucikkek szállítóinak címzett útmutatót tett közzé. Ezen útmutatóból kitűnik, hogy az engedélykötelessé tételre javasolt anyagok jelöltlistáján szereplő anyagok jelenlétére vonatkozóan azonos információt kell nyújtani, függetlenül attól, hogy az árucikket külön vagy több árucikkből összeszerelt árucikk részeként értékesítik. Az útmutató pontosítja (3. lábjegyzet, 6. oldal), hogy a társszerző államok, valamint az Osztrák Köztársaság nem fogadják el az említett rendeletnek az ECHA által az útmutatóban adott értelmezését.

23 Az FCD és az FMB úgy véli, hogy a 2011. június 8-i közleményben szereplő értelmezés nyilvánvalóan ellentétes a Bizottság és az ECHA által 2007 óta javasolttal. Hiszen a REACH-rendelettel létrehozott szabályokat az Unió szintjén kell meghatározni és alkalmazni. Ez a rendelet kifejezetten a Bizottságot és az ECHA-t hatalmazta fel arra, hogy a rendelettel létrehozott rendelkezések hatékony végrehajtása céljából eljárjanak. Az FCD és az FMB e tekintetben emlékeztet arra, hogy az említett rendelet 77. cikke kifejezetten előírja, hogy az ECHA technikai és tudományos iránymutatást adhat az árucikkek előállítói és importőrei számára az ugyanezen rendelet 7. cikkének alkalmazása tekintetében, valamint hogy az érdekelt felek számára magyarázó tájékoztatót készíthet e cikkel kapcsolatban. A francia hatóságok eltérő értelmezése a REACH-rendelet egységes végrehajtásának akadályát képezi és sérti a jogbiztonságot, valamint a belső piac megfelelő működését és a gazdasági szereplők közötti tisztességes versenyt.

24 A Bizottság azzal érvel, hogy az említett rendeletnek a Francia Köztársaság és bizonyos más tagállamok általi eltérő értelmezése és alkalmazása veszélyezteti az uniós jogrend egységességét, továbbá sérti a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvét, valamint a belső piac megfelelő működését. A Bizottság ily módon rámutat, hogy ugyanezen rendelet 33. cikke uniós szinten kimerítően hangolja össze az árucikkekben található anyagokra vonatkozó információk közlésére irányuló kötelezettséget. Ahhoz, hogy a francia hatóságok eltérhessenek ettől a rendelkezéstől, az EUMSZ 114. cikk (4)–(9) bekezdésének megfelelően nekik kellene bizonyítaniuk a közegészség és/vagy a környezet védelmével kapcsolatos okokhoz fűződő indokok fennállását.

25 Ezen észrevételekből kitűnik, hogy az FCD és az FMB, valamint a Bizottság arra kéri a Bíróságot, hogy a 2011. június 8-i közlemény uniós jognak való megfeleléséről hozzon határozatot. Márpedig a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében a Bíróságnak nem feladata, hogy az EUMSZ 267. cikk alapján indított eljárásban döntsön a belső jogi normáknak az uniós joggal való összeegyeztethetőségéről, továbbá hogy értelmezze a nemzeti törvényi vagy rendeleti rendelkezéseket (lásd ebben az értelemben többek között: Vueling Airlines ítélet, C-487/12, EU:C:2014:2232, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Hatáskörrel rendelkezik ugyanakkor arra, hogy tájékoztassa a kérdést előterjesztő bíróságot minden olyan, az uniós jog értelmezésére vonatkozó szempontról, amely lehetővé teheti számára az összeegyeztethetőségnek az előtte folyamatban lévő jogvita elbírálása céljából történő értékelését (Transportes Urbanos y Servicios Generales, C-118/08, EU:C:2010:39, 23. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

26 A jelen ügyben nem arra kérik a Bíróságot, hogy a belső jog uniós joggal való összeegyeztethetőségéről hozzon határozatot, hanem arra, hogy a kérdést előterjesztő bíróság számára a REACH-rendelet értelmezésével kapcsolatos szempontokat nyújtson, azzal a céllal, hogy lehetővé tegye számára annak értékelését, hogy az uniós jog értelmében köteles-e mellőzni az e rendelet értelmezésével kapcsolatos nemzeti szabályok alkalmazását. A Bírósághoz tehát nem azzal a kérdéssel fordultak, hogy a francia hatóságok a 2011. június 8-i közlemény elfogadásával megsértették-e az uniós joggal összefüggésben fennálló kötelezettségeiket.

27 Egyebekben az EUMSZ 267. cikken alapuló jelen eljárás keretében nem releváns az, hogy az említett rendeletnek a francia hatóságok által a 2011. június 8-i közleményben adott értelmezése ellentétes az ECHA által az útmutatójában elfogadott értelmezéssel, valamint a Bizottság által a tagállamok részére első alkalommal 2007 során, majd második alkalommal 2011-ben közölt értelmezéssel.

28 Igaz, hogy a REACH-rendelet 77. cikkének (2) bekezdése az ECHA titkárságára ruházza többek között azt a feladatot, hogy „amennyiben e rendelet alkalmazása érdekében szükséges, technikai és tudományos iránymutatásokat és eszközöket [bocsásson] rendelkezésre, különösen [hogy] technikai és tudományos [...] iránymutatást [adjon] a 7. cikknek az árucikkek előállítói és importőrei általi alkalmazása tekintetében”, valamint hogy „más érdekelt felek számára magyarázó tájékoztatót [készítsen az említett] rendelettel kapcsolatban”. Tekintettel erre a jogalkotói szándékra, az ECHA útmutatójához hasonló valamely dokumentum az ugyanezen rendelet értelmezése céljából figyelembe vehető elemek körébe tartozhat. Egy ehhez hasonló dokumentum azonban – a REACH-rendelettel szabályozott vegyi anyagokkal kapcsolatos tudományos és technikai jellege ellenére – továbbra is tisztán magyarázó jellegű marad. Az e dokumentum által az e rendelet rendelkezései tekintetében adott értelmezés semmiféle normatív jelleggel nem rendelkezik. Ez az ECHA által kidolgozott dokumentum ugyanis nem szerepel az EUMSZ 288. cikkben felsorolt uniós jogi aktusok között, és nem rendelkezhet jogilag kötelező jelleggel (lásd analógia útján: Chemische Fabrik Kreussler ítélet, C-308/11, EU:C:2012:548, 23. pont).

29 A jogilag kötelező jellegnek ez a hiánya egyebekben kifejezetten kitűnik az ECHA útmutatójának „Jogi közlemény” címet viselő előzetes szakaszából. Ez a szakasz pontosítja, hogy „a REACH-rendelet szövege jelenti az egyetlen hiteles jogi hivatkozást, továbbá az e dokumentumban foglalt információk nem minősülnek jogi tanácsadásnak”, valamint hogy „[az ECHA] nem vállal semmilyen felelősséget a dokumentum tartalmáért”. Az „olvasónak [címzett] megjegyzésből” egyebekben kitűnik, hogy ez az útmutató „a végső egyeztetés szakaszában nem kapott teljes támogatást az egyeztetésre felkért […] tagállamok nemzeti hatóságaitól […] [és hogy ennek] következtében a vállalatok eltérő végrehajtási gyakorlattal szembesülhetnek a dokumentum bizonyos szempontjait illetően”.

30 E körülmények között a Bíróság feladata, hogy az EUMSZ 267. cikkel bevezetett igazságszolgáltatási együttműködés keretében az említett rendelet vonatkozó rendelkezései egységes értelmezésének és alkalmazásának biztosítása céljából választ adjon az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésre.

A REACH-rendeletről

31 Azon rendelkezések vizsgálata előtt, amelyek értelmezését a kérdést előterjesztő bíróság kéri, emlékeztetni kell arra, hogy a REACH-rendelet 1. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, hogy a rendelet célja az emberi egészség és a környezet magas szintű védelmének – beleértve az anyagokkal kapcsolatos veszélyek felmérésénél az alternatív vizsgálati módszerek elősegítését is –, valamint az anyagok belső piaci szabad forgalmának biztosítása, a versenyképesség és az innováció erősítésével egyidejűleg.

32 E célból az említett rendelet létrehozza a vegyi anyagok ellenőrzésének – többek között regisztrálásukat, értékelésüket, valamint engedélyezésüket és alkalmazásuk esetleges korlátozásait is magában foglaló – integrált rendszerét. Az e tényezőkre irányadó főbb elveket a Bizottság rendeletre

irányuló, 2003. október 29-i javaslatában (COM(2003)0644 végleges) ismertette, amely akként írja le „a REACH-rendszert”, mint amely magában foglalja mindenekelőtt a regisztrálást, amely tekintetében „az iparág köteles az általa gyártott anyagokra vonatkozó információkat megszerezni és ezen információkat az említett anyagok biztonságos kezelésének biztosítása céljából felhasználni”, majd „az értékelést, amely lehetővé teszi annak vizsgálatát, hogy az iparág tiszteletben tartja-e a kötelezettségeit”, és a különös aggodalomra okot adó azon anyagok tekintetében az engedélyezést, amelyek „[...] felhasználásával kapcsolatban megfelelően ellenőrzik a kockázatokat, illetve [amelyek esetében] a társadalmi-gazdasági előnyök meghaladják a kockázatokat, [ha] megfelelő megoldásként nem állnak rendelkezésre alternatív anyagok vagy technológiák”. Végezetül, „a korlátozásokra irányuló eljárás olyan biztonsági hálóként szolgál, amely lehetővé teszi a REACH-rendszer más rendelkezései által nem megfelelően lefedett kockázatok kezelését”.

33 E célkitűzéseknek megfelelően a REACH-rendelet az iparágra hárítja a vegyi anyagok elemzésének terhét. E célból különféle tájékoztatási mechanizmusokat hoz létre, amelyek célja, hogy az emberi egészségre és a környezetre gyakorolt káros hatások elkerülése érdekében a szállítói lánc egészében elősegítsék a vegyi anyagok veszélyes tulajdonságainak meghatározását és a kockázatok kezelését.

34 A COM(2003)644 végleges rendeletre irányuló javaslatból kitűnik, hogy 1981-ben több mint 100 000 anyag létezett, és hogy közel 3000 új anyagot hoztak később forgalomba. Ezen anyagok körében a REACH-rendelet különös figyelmet szentel a különös aggodalomra okot adóknak minősülő anyagoknak, amint az többek között e rendelet (63), (69) és (70) preambulumbekezdéséből kitűnik.

35 A különös aggodalomra okot adó anyagok egyrészről az említett rendelet 57. cikkének a)–e) pontjában szerepelnek rákkeltő, mutagén vagy a reprodukciót károsító tulajdonságaik miatt, illetve amiatt, mert perzisztensek, bioakkumulatívak és mérgezőek, vagy nagyon perzisztensek és nagyon bioakkumulatívak, másrészről pedig ugyanezen rendelet 57. cikkének f) pontjában szerepelnek, itt található minden más olyan anyag, „amelyek esetében tudományosan igazolható módon megállapítják, hogy valószínűleg olyan súlyos hatást gyakorolnak az emberi egészségre és a környezetre, amely az a)–e) pontban felsorolt anyagokkal azonos mértékű aggodalomra ad okot”.

36 A REACH-rendelet 59. cikke bevezet egy, a különös aggodalomra okot adó anyagok azonosítására szolgáló eljárást, amelynek eredményeként létrejön a végső soron az ugyanezen rendelet engedélyköteles anyagok jegyzékét tartalmazó XIV. mellékletébe való felvételre szánt ún. „anyagjelöltek” listája. Amint azt a főtanácsnok indítványának 22. pontjában megállapította, 2014. június 16-án 155 anyag szerepelt az anyagok jelöltlistáján.

37 A REACH-rendelet 7. cikkének (2) bekezdése értelmében az árucikkek előállítói vagy importőrei bejelentik az ECHA-nak, ha a jelöltlistán szereplő anyag előállítónként vagy importőrönként összesen évi egy tonnát meghaladó mennyiségben vagy 0,1 tömegszázaléknál (w/w) nagyobb koncentrációban van jelen az adott árucikkekben.

38 A REACH-rendelet 7. cikkének (3) bekezdése értelmében nem kell alkalmazni a 7. cikk (2) bekezdését, „amennyiben az árucikkek előállítói vagy importőrei képesek kizárni a humán vagy környezeti expozíciót szokásos vagy ésszerűen előre látható felhasználási feltételek mellett, beleértve az ártalmatlanítást”. Az említett rendelet 7. cikkének (6) bekezdése értelmében ezen utóbbi rendelkezést „azokra az anyagokra” sem kell alkalmazni, „amelyeket az adott felhasználás tekintetében már regisztráltak”.

39 Mindezen elemekből következik, hogy az ugyanezen rendelet 7. cikkének (2) bekezdésében előírt bejelentési kötelezettség az alábbi négy kumulatív feltétel teljesülését követeli meg:

– a különös aggodalomra okot adó anyag felhasználását még nem regisztrálták;

– az emberek és a környezet kitettségének kockázatát nem lehet kizárni;

– a szóban forgó anyag mennyisége előállítónként vagy importőrönként meghaladja az egy tonnát, és

– ezen anyag 0,1 tömegszázaléknál nagyobb koncentrációban van jelen az adott árucikkben.

40 Ami a REACH-rendelet 33. cikkét illeti, az az e rendelet „Tájékoztatás a szállítói láncban” címet viselő IV. címében kapott helyet. Ez a cikk kötelezettséget keletkeztet arra, hogy az árucikkekben lévő anyagokra vonatkozóan információkat közöljenek. E cikk (1) bekezdése azt is előírja, hogy „a [különös aggodalomra okot adóként azonosított anyagot] 0,1 tömegszázalékot (w/w) meghaladó koncentrációban tartalmazó árucikk szállítója az átvevő felet az árucikk biztonságos felhasználását lehetővé tévő elegendő – a szállító rendelkezésére álló – információval látja el, beleértve többek között legalább az anyag nevét”. Az említett cikk (2) bekezdése az ugyanezen feltételeknek megfelelő valamely árucikk szállítója tekintetében ír elő hasonló közlési kötelezettséget arra az esetre, ha a fogyasztó ezt a közlést kéri.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

41 Kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra kíván választ kapni, hogy a REACH-rendelet 3. cikke 3. pontjának értelmében vett több árucikkből álló termék esetében e rendelet 7. cikkének (2) bekezdését és 33. cikkét akként kell-e értelmezni, hogy a különös aggodalomra okot adó anyagok e rendelkezésekben előírt 0,1 tömegszázalékos koncentrációs küszöbét e termék teljes tömegéhez kell-e viszonyítani.

42 Az FCD és az FMB, Írország, a görög kormány, valamint a Bizottság úgy véli, hogy erre a kérdésre igenlő választ kell adni. A francia, a belga, a dán, a német, az osztrák, a svéd és a norvég kormány – a maga részéről – úgy véli, hogy erre a kérdésre nemleges választ kell adni.

43 A kérdés megválaszolása céljából meg kell vizsgálni az „árucikknek” a REACH-rendelet 3. cikkének 3. pontjában meghatározott fogalmát, majd pedig az e rendelet 7. cikkének (2) bekezdésében, illetve 33. cikkében előírt bejelentési és tájékoztatási kötelezettségeket.

Az „árucikk” REACH-rendelet 3. cikke 3. pontjának értelmében vett fogalmáról

44 Az FCD és az FMB előadja, hogy a REACH-rendelet 3. cikke 3. pontjának értelmében vett „árucikknek” minősítést kizárólag arra a végtermékre kell alkalmazni, amelynek összetételébe az árucikkek bekerülnek. Az ezzel ellentétes értelmezés súlyos terheket eredményezne, különösen:

– a legyártott, importált, vagy forgalomba hozott végtermékekben található, különös aggodalomra okot adó anyagok koncentrációjának vizsgálatokkal vagy a saját szállítóik által szolgáltatott információk alapján történő meghatározására irányuló, a szállítókra és az importőrökre háruló, ekként pedig bonyolult és költséges folyamatot eredményező kötelezettséget, és

– azt, hogy az importőrök számára igen nehézzé válna az összetett termékeket alkotó valamennyi alkotórészben található, különös aggodalomra okot adó anyagokra vonatkozó részletes információk megszerzése az Unión kívül letelepedett gyártóktól.

45 A francia kormány úgy véli, hogy a REACH-rendelet 3. cikkének 3. pontja olyan előállított tárgyként határozza meg az árucikket, amelynek formája – funkciójának meghatározása tekintetében – elsőbbséget élvez a kémiai összetétellel szemben. Semmilyen tárgyat nem lehet kizárni ebből a fogalommeghatározásból, mivel az az előállítás során formát, felületet, vagy alakot kapott, és mivel ezen utóbbiak nagyobb mértékben határozzák meg e tárgy funkcióját, mint annak kémiai összetétele. E rendelet 7. cikkének (2) bekezdése és 33. cikke nem írja elő, hogy az árucikk fogalmát az említett rendelet 3. cikkének 3. pontjában előírtnál szigorúbban kellene értelmezni.

46 E tekintetben meg kell állapítani, hogy ez az utóbbi rendelkezés az árucikk fogalmát a következőképpen határozza meg: „olyan tárgy, amely az előállítás során a funkcióját a kémiai összetételnél nagyobb mértékben meghatározó különleges formát, felületet vagy alakot kap”.

47 Ebből a fogalommeghatározásból kitűnik, hogy ahhoz, hogy valamely tárgy a REACH-rendelet értelmében vett árucikknek minősüljön, három tényező szükséges. Először is, az árucikk fogalma csak az „előállításon” keresztülment tárgyakra vonatkozik. Ez a fogalom tehát kizárólag az előállított tárgyakra vonatkozik, a természetes állapotban létező tárgyakra azonban nem. Másodszor, ennek az előállításnak – egyéb, többek között fizikai vagy kémiai tulajdonságok kivételével – „formát, felületet vagy alakot” kell biztosítania a szóban forgó tárgynak. Harmadszor ennek az előállítás során keletkező formának, felületnek vagy alaknak a szóban forgó tárgy kémiai összetételénél nagyobb mértékben kell meghatároznia annak funkcióját.

48 A kérdést előterjesztő bíróság által vázolt helyzet valamely azon körülmény miatt „összetettnek” tekintett termékre vonatkozik, hogy az a REACH-rendelet 3. cikkének 3. pontjában szereplő kritériumoknak megfelelő több, előállított tárgyból tevődik össze. Egy ehhez hasonló helyzetben felmerül az a kérdés, hogy az árucikknek minősítést alkalmazni kell-e a teljes egészében vett termék szintjén, valamint hogy ezzel egyidejűleg alkalmazni kell-e azt a termék összetételében helyet kapó minden egyes árucikkre.

49 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a REACH-rendelet semmiféle olyan rendelkezést nem tartalmaz, amely sajátos módon szabályozná a több árucikket tartalmazó összetett termék helyzetét. Ezt a hallgatást az említett rendelettel elérni kívánt fő célkitűzés tükrében kell érteni, amely célkitűzés nem az, hogy valamennyi előállított terméket szabályozzon, hanem az, hogy ellenőrizze a vegyi anyagokat abban az esetben, ha azok ilyenként vagy készítményben jelennek meg, valamint amennyiben – különösen az ugyanezen rendelet 7. cikkében taxatíve felsorolt bizonyos esetekben – árucikkekben vannak jelen.

50 Következésképpen bármiféle különös rendelkezés hiányában nem kell a REACH-rendelet által elő nem írt különbségtételt alkalmazni az alkotórészként valamely összetett termékben megtalálható, valamint az elszigetelten jelen lévő árucikkek helyzete között. Tehát kizárólag az e rendelet 3. cikkének 3. pontjában szereplő kritériumok vizsgálatától függ az a kérdés, hogy maga egy összetett termék minősülhet-e árucikknek.

51 Ily módon kizárólag akkor minősülhet valamely tárgy árucikknek, ha a több árucikk elegyítésével történő előállításának eredményeként ez a tárgy a funkcióját a kémiai összetételnél nagyobb mértékben meghatározó különleges formát, felületet vagy alakot kap. A puszta összeszereléstől eltérően ennek az előállításnak tehát az alkotórészekként felhasznált árucikkek formájának, felületének, vagy alakjának módosítását kell eredményeznie.

52 Ez azonban nem jelenti azt, hogy az ezen előállítás során felhasznált árucikkek emiatt elveszítik árucikk minősítésüket. E tekintetben meg kell állapítani, hogy a REACH-rendelet 2. cikkének (2) bekezdése előírja, hogy „[a] 2006/12 […] irányelvben meghatározott hulladék nem minősül az [említett] rendelet 3. cikke szerinti anyagnak, készítménynek vagy árucikknek”. Következésképpen az ugyanezen rendelet 2. cikkének (2) bekezdésében szereplő kritériumoknak megfelelő valamely tárgy már nem minősül „árucikknek” a REACH-rendelet alkalmazásában, ha az uniós jog értelmében vett hulladékká válik (Commune de Mesquer ítélet, C-188/07, EU:C:2008:359, 40. pont). Ezen a rendelkezésen felül ez a rendelet nem tartalmaz semmiféle olyan rendelkezést, amely szerint az említett rendelet 3. cikkének 3. pontja értelmében vett árucikk fogalommeghatározásának megfelelő valamely tárgy végső soron elveszíthetné ezt a minőséget.

53 Amint arra a főtanácsnok indítványának 31. pontjában rámutatott, a fentiekből kitűnik, hogy valamely, a REACH-rendelet 3. cikkének 3. pontjában szereplő kritériumoknak megfelelő előállított tárgy nem veszíti el árucikk minőségét akkor, ha azt más tárgyakkal azért szerelik össze vagy más tárgyakhoz

azért adják hozzá, hogy ezen utóbbiakkal összetett terméket hozzanak létre. Ebben a helyzetben ez az előállított tárgy továbbra is az e rendelkezés értelmében vett „árucikket” képez. Mindaddig megőrzi ezt a minőségét, ameddig megtartja a funkcióját a kémiai összetételnél nagyobb mértékben meghatározó különleges formát, felületet, vagy alakot, illetve ameddig nem válik a 2006/12 irányelv értelmében vett hulladékká.

54 Következésképpen az árucikk minősítést továbbra is alkalmazni kell bármely olyan, a REACH-rendelet 3. cikkének 3. pontjában szereplő kritériumoknak megfelelő tárgyra, amely helyet kap valamely összetett termék összetételében, kivéve ha az előállítást követően ez a tárgy hulladékká válik, vagy elveszíti a funkciójának meghatározását a kémiai összetételnél nagyobb mértékben elősegítő különleges formát, felületet vagy alakot.

A REACH-rendelet 7. cikkének (2) bekezdéséről

55 A REACH-rendelet 7. cikkének (2) bekezdésében előírt bejelentési kötelezettség az árucikkeknek mind az importőreire, mind pedig az előállítóira vonatkozik, amely utóbbiakat e rendelet 3. cikkének 4. pontja a következőképpen határozza meg: „olyan természetes vagy jogi személy, aki vagy amely [az Unión] belül árucikkeket gyárt vagy szerel össze.” Ebből a fogalommeghatározásból következik, hogy az árucikk gyártójának fogalma kizárólag azokra a természetes vagy jogi személyekre vonatkozik, akik vagy amelyek maguk végzik valamely árucikknek az Unió területén belüli gyártását vagy összeszerelését. Tehát csak akkor vonatkoznak valamely személyre – gyártói minőségében – az ugyanezen rendelet 7. cikkének (2) bekezdésében szereplő előírások, ha ez a személy az Unió területén belül az említett rendelet 3. cikkének 3. pontja értelmében vett fogalommeghatározásnak megfelelő tárgyat gyárt vagy szerel össze. Ennélfogva a REACH-rendelet 3. cikke 4. pontjának és 7. cikke (2) bekezdésének együttes olvasatából kitűnik, hogy az előállítóra háruló bejelentési kötelezettség csupán azokra az árucikkekre vonatkozik, amelyek gyártását vagy összeszerelését maga végzi.

56 Ezt az értelmezést az említett rendelet (29) preambulumbekezdése is megerősíti, amely szerint „[m]ivel az árucikkek előállítóinak és importőreinek felelősséget kell viselniük árucikkeikért, helyénvaló regisztrálási követelményt megszabni az olyan anyagok tekintetében, amelyeket ezek az árucikkek rendeltetésszerűen kibocsátanak, és amelyeket az adott felhasználás tekintetében még nem regisztráltak”, és amely hozzáfűzi, hogy „[a]z árucikkekben a mennyiségi és koncentrációs küszöböt meghaladóan található különös aggodalomra okot adó anyagok esetében az [ECHA-nak] bejelentést kell tenni, amennyiben az anyaggal való expozíciót nem lehet kizárni, és amennyiben az anyagnak ezt a felhasználását még senki nem regisztráltatta”. Az „árucikkeikért” szóban az „-e” birtokos személyjel [franciául a „leurs” birtokos névmás] alkalmazásával a jogalkotó kifejezésre juttatta azon szándékát, hogy kizárólag azokra az árucikkekre kívánja korlátozni az ugyanezen rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében, illetve 7. cikkének (2) bekezdésében előírt regisztrációs és bejelentési kötelezettség alkalmazási körét, amelyek előállítói személyesen végzik a gyártást vagy összeszerelést.

57 Ezekből következik, hogy az árucikkek előállítóit a REACH-rendelet 7. cikkének (2) bekezdése alapján terhelő bejelentési kötelezettséget nem kell alkalmazni arra az árucikkre, amelyet noha ez az előállító felhasználja, harmadik személy gyártott.

58 A REACH-rendelet 7. cikke (2) bekezdésének ez a szó szerinti értelmezése megfelel a bejelentési kötelezettséggel elérni kívánt célnak, általánosabban pedig annak az általános rendszernek, amelybe ez a kötelezettség illeszkedik. Emlékeztetni kell ugyanis arra, hogy e rendelet (21) bekezdéséből lényegében kitűnik, hogy a regisztráció és értékelés célja az anyagokra vonatkozó információ tökéletesítése, és adott esetben „az [említett] rendeletben meghatározott engedélyezési és korlátozási eljárások, vagy más közösségi jogszabályokban meghatározott kockázatkezelési eljárások kezdeményezés[e]”.

59 Ezen általános célkitűzésnek megfelelően, a REACH-rendelet 7. cikkének (2) bekezdésében előírt bejelentési kötelezettség célja az ECHA tájékoztatása bizonyos, különös aggodalomra okot adó, nem regisztrált anyagokról. Amennyiben árucikkek tartalmazzák az ilyen anyagokat, ezen anyagok nem tartoznak maguknak az anyagoknak, illetve a készítményekben szereplő anyagoknak a regisztrálására irányuló, az e rendelet 6. cikkében előírt általános kötelezettség alá és az említett rendelet 10. cikkében felsorolt információk általános regisztrálási célokból történő továbbítására irányuló, ezzel együtt járó kötelezettség alá.

60 A különös aggodalomra okot adó anyagok árucikkekben való felhasználására vonatkozó információhiány elkerülése céljából kötelezi tehát ezen árucikkek előállítóit és importőreit ugyanezen rendelet 7. cikkének (2) bekezdése arra, hogy bizonyos információkat bejelentsenek az ECHA-nak. A REACH-rendelet 7. cikke (4) bekezdésének e) pontja értelmében ez a bejelentés magában foglalja „az anyag(ok) árucikkekben történő felhasználására (felhasználásaira) vonatkozó, a VI. melléklet 3.5. szakaszában meghatározottak szerint, és az árucikkek felhasználására vonatkozó rövid ismertető[t]”.

61 A REACH-rendelet 7. cikke (2) bekezdésének hatálya alá tartozó esetekben az előállító tehát köteles bejelenteni az ECHA-nak a különös aggodalomra okot adó anyagoknak az általa gyártott vagy összeállított árucikkben való jelenlétét. Amennyiben később ezt az árucikket valamely második előállító továbbhasználja valamely összetett termék gyártása során, ez a második előállító nem köteles bejelenteni az ECHA-nak a szóban forgó anyagnak ebben az árucikkben való jelenlétét. Egy ilyen bejelentés ugyanis átfedné az ezen árucikk előállítója általi bejelentést. Egy ilyen felesleges és szükségtelen feladat aligha lenne összeegyeztethető az arányosság elvével, amelynek tiszteletben tartására ugyanakkor az említett rendelet (130) preambulumbekezdése emlékeztet.

62 Ebből következik, hogy ugyanezen rendelet 7. cikke (2) bekezdésének alkalmazásában az előállító feladata meghatározni, hogy az általa előállított bármely árucikkben 0,1 tömegszázalékot meghaladó koncentrációban van-e jelen különös aggodalomra okot adó anyag.

63 A fenti megfontolások megfelelően alkalmazandók a REACH-rendelet 7. cikkének (2) bekezdése értelmében az importőrökre háruló bejelentési kötelezettségre.

64 Az „importőr” fogalmát az említett rendelet 3. cikkének 11. pontja a következőképpen határozza meg: „az a[z Unióban] letelepedett természetes vagy jogi személy, aki a behozatalért felel”, magát a műveletet pedig ugyanezen rendelet 3. cikkének 10. pontja a következőképpen határozza meg: „a[z Unió] vámterületére történő fizikai behozatal”.

65 Tekintettel erre a fogalommeghatározásra, egy olyan termék importőrének, amely termék összetételében az „árucikk” fogalma REACH-rendelet 3. cikkének 3. pontja értelmében vett meghatározásának megfelelő egy vagy több tárgy szerepel, az e rendelet 7. cikke (2) bekezdésének alkalmazásában ezen árucikk vagy árucikkek importőrének kell minősülnie.

66 Hangsúlyozni kell – amint az a főtanácsnok indítványának 49. pontjából kitűnik –, hogy a REACH-rendelet 7. cikkének (2) bekezdésében az előállítók és az importőrök tekintetében előírt bejelentési kötelezettség célja az árucikkekben található, különös aggodalomra okot adó anyagok felhasználásait illetően az ECHA lehető legjobb tájékoztatásának biztosítása. Az importőrökre háruló bejelentési kötelezettség azt is lehetővé teszi, hogy tájékoztassák az ECHA-t arról, hogy milyen mennyiségben hoznak forgalomba különös aggodalomra okot adó anyagokat. Márpedig – amint e rendelet (34) preambulumbekezdéséből kitűnik – e mennyiségek „jelzik az adott anyag által az emberre és a környezetre rótt esetleges terhelést”.

67 Amint arra a főtanácsnok indítványának 68. pontjában rámutatott, az ezzel ellentétes értelmezés esetében fennállna a kockázata annak, hogy olyan helyzet alakul ki, amelyben az ECHA nem értesül a belső piacon forgalomba hozott, különös aggodalomra okot adó anyagok felhasználásáról és mennyiségeiről. Egy ehhez hasonló helyzet nem felelne meg az említett rendelet emberi egészség és a környezet magas szintű védelmének biztosítására irányuló célkitűzésének.

68 Észrevételeiben a Bizottság arra hivatkozott, hogy előfordulhat, hogy az importőrök számára nehéznek bizonyul a szükséges információknak a harmadik országokban letelepedett szállítóiktól való megszerzése. Az ilyesfajta nehézségek azonban nem változtathatnak ugyanezen rendelet 7. cikke (2) bekezdésének értelmezésén.

69 Ebből következik, hogy a REACH-rendelet 7. cikke (2) bekezdésének alkalmazásában a több árucikkből álló termék importőrének feladata, hogy minden egyes árucikk tekintetében meghatározza, hogy az adott árucikkben 0,1 tömegszázalékot meghaladó koncentrációban van-e jelen különös aggodalomra okot adó anyag.

A REACH-rendelet 33. cikkéről

70 A REACH-rendelet 33. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy „[a] [különös aggodalomra okot adóként] beazonosított anyagot 0,1 tömegszázalékot (w/w) meghaladó koncentrációban tartalmazó árucikk szállítója az átvevő felet az árucikk biztonságos felhasználását lehetővé tévő elegendő – a szállító rendelkezésére álló – információval látja el, beleértve többek között legalább az anyag nevét”. E rendelet 33. cikkének (2) bekezdése hasonló kötelezettséget ír elő az ugyanezen feltételeknek megfelelő árucikk valamennyi szállítójára nézve arra az esetre, ha a fogyasztó ezt a közlést kéri.

71 Az „árucikk szállítójának” fogalmát az említett rendelet 3. cikkének 33. pontja a következőképpen határozza meg: „egy árucikk gyártója vagy importőre, forgalmazó vagy a szállítói lánc más szereplője, aki egy árucikket piaci forgalomba hoz”.

72 Magának a forgalomba hozatalnak a fogalmát ugyanezen rendelet 3. cikkének 12. pontja a következőképpen határozza meg: „a harmadik fél számára fizetés ellenében vagy ingyenesen történő szállítás vagy rendelkezésre bocsátás. A behozatal forgalomba hozatalnak minősül”.

73 Mindezekből kitűnik, hogy a REACH-rendelet 33. cikkében előírt kötelezettség a szállítói láncba tartozó valamennyi személyre vonatkozik, amennyiben árucikket bocsát harmadik személy rendelkezésére.

74 Ez a kötelezettség több vonatkozásban különbözik az e rendelet 7. cikkének (2) bekezdésében előírt bejelentési kötelezettségtől.

75 Mindenekelőtt, személyi hatálya sokkal tágabb az említett rendelet 7. cikkének (2) bekezdésénél. Míg ezen utóbbi rendelkezés csupán az előállítókra és az importőrökre vonatkozik, ugyanezen rendelet 33. cikke a szállítói lánc valamennyi szereplőjével szemben tájékoztatási kötelezettséget ír elő. Míg a REACH-rendelet 7. cikkének (2) bekezdésében előírt bejelentési kötelezettségnek az ECHA a kizárólagos jogosultja, az e 33. cikkben előírt tájékoztatási kötelezettségnek számos jogosultja van. Ily módon az említett 33. cikk (1) bekezdésével összefüggésben az információt az „árucikkek átvevői”, azaz az ugyanezen rendelet 3. cikk 35. pontja értelmében bármely olyan személy rendelkezésére kell bocsátani, aki „azon ipari vagy foglalkozásszerű felhasználó vagy forgalmazó, a fogyasztók kivételével, akinek az árucikket szállítják”. A REACH-rendelet 33. cikkének (2) bekezdésében szereplő információt az azt kérő valamennyi fogyasztó rendelkezésére kell bocsátani.

76 Ezután, a REACH-rendelet 33. cikkében előírt kötelezettség az alkalmazási feltételek tekintetében is eltér az e rendelet 7. cikkének (2) bekezdésében előírttól. A jelen ítélet 39. pontjában hangsúlyozottaknak megfelelően, a bejelentési kötelezettség alkalmazásához négy kumulatív feltétel, köztük a különös aggodalomra okot adó anyag 0,1 tömegszázalékos koncentrációs küszöbére vonatkozó feltétel teljesülése szükséges. Ezzel szemben ez az egyetlen feltétel, amelyet az említett rendelet 33. cikke megkövetel.

77 Végezetül, a bejelentési és tájékoztatási mechanizmusok céljukat tekintve is eltérnek. A bejelentési kötelezettség célja, hogy tájékoztassa az ECHA-t a különös aggodalomra okot adó anyagoknak az árucikkekben való felhasználásáról, azért hogy előkészítse az esetleges kockázatkezelési intézkedések illetékes hatóságok általi elfogadását, a REACH-rendelettel bevezetett engedélyezési és korlátozási eljárásoknak megfelelően. Az e rendelet 33. cikkében előírt tájékoztatási kötelezettség – amellett, hogy az emberi egészségre és a környezetre gyakorolt káros hatások elkerülésére irányuló általános célkitűzésbe illeszkedik – arra irányul, amint az lényegében az említett rendelet (56) és (58) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy lehetővé tegye a szállítói lánc valamennyi szereplője számára, hogy saját szintjükön meghozzák a különös aggodalomra okot adó anyagoknak az árucikkekben való jelenlétéből eredő kockázatok kezelésére szolgáló intézkedéseket azzal a céllal, hogy biztosíthassák az árucikkek teljesen biztonságos felhasználását.

78 A tájékoztatási kötelezettség közvetett célja annak lehetővé tétele e szereplők és a fogyasztók számára, hogy a termékek – többek között az azok összetételében megtalálható árucikkek – jellemzőinek teljes ismeretében határozhassák meg a beszerzéssel kapcsolatos döntésüket. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a REACH-rendelet (12) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy „[a]z e rendelettel létrehozandó új rendszer egyik fontos célkitűzése annak ösztönzése és egyes esetekben biztosítása, hogy a különös aggodalomra okot adó anyagokat a jövőben kevésbé veszélyes anyagokkal vagy technológiákkal helyettesítsék, amennyiben megfelelő, gazdaságilag és műszakilag megvalósítható alternatívák állnak rendelkezésre”, míg ezt a célkitűzést az említett rendelet 55. cikke tükrözi, amely cikk kifejezetten előírja, hogy a különös aggodalomra okot adó anyagokat „fokozatosan megfelelő alternatív anyagokkal vagy technológiákkal helyettesítsék, amennyiben az gazdaságilag vagy műszakilag megvalósítható”.

79 E különböző jellemzők együttese tehát egy olyan értelmezés javára szól, amely a teljes szállítói láncban – egészen a végfelhasználóval bezárólag – biztosítja az ugyanezen rendelet 33. cikkében előírt tájékoztatási kötelezettség hatékonyságát. A szállítói láncban egymást követő szereplőkre háruló tájékoztatási kötelezettség célja tehát, hogy a végfelhasználóig kövesse azt az árucikket, amelyre vonatkozik.

80 Összeegyeztethetetlen lenne ezzel a kötelezettséggel úgy vélni, hogy valamely árucikknek egy összetett termékben való felhasználása megszakíthatja e tájékoztatási kötelezettségnek a szállítói lánc minden egyes szereplője részére történő továbbadását, mivel az említett kötelezettség közvetlenül a valamely különös aggodalomra okot adó anyagnak az ezen árucikkben való jelenlétére vonatkozik.

81 A Bírósághoz észrevételeket benyújtó bizonyos felek által felhozott, egy ilyen rendszernek az arányosság elvével való összeegyeztethetőségére vonatkozó aggályokat illetően hangsúlyozni kell, hogy a tájékoztatási kötelezettséget a REACH-rendelet 7. cikkének (2) bekezdésében előírt bejelentési kötelezettség táplálja, egyidejűleg pedig kiegészíti oly módon, hogy egészen a végfelhasználóval bezárólag a szállítói lánc valamennyi szereplője javára megszervezi a különös aggodalomra okot adó anyag jelenléte tekintetében alapvető információk továbbítását. E kötelezettség hatályát azonban korlátozza ugyanezen rendelet 33. cikke, amely pontosítja, hogy „az árucikk biztonságos felhasználását lehetővé tévő elegendő – a szállító rendelkezésére álló –” információknak legalább az anyag nevét kell tartalmazniuk. Minimális jellegére tekintettel nem tekinthető úgy, hogy ez a követelmény túlzott terhet okozna.

82 Ebből következik, hogy a REACH-rendelet 33. cikkét akként kell értelmezni, hogy e rendelkezés alkalmazásában azon termék szállítójának feladata, amelynek az azt alkotó árucikkek közül egy vagy több 0,1 tömegszázalékot meghaladó koncentrációban tartalmazza árucikkenként az e rendelet 59. cikke (1) bekezdésének megfelelően meghatározott, különös aggodalomra okot adó anyagot, hogy oly módon tájékoztassa az átvevőt, kérésre pedig a fogyasztót ennek az anyagnak a jelenlétéről, hogy legalább a szóban forgó anyag nevét közli velük.

83 A fenti megfontolások összességére tekintettel az előterjesztett kérdésre a következő választ kell adni:

– a REACH-rendelet 7. cikkének (2) bekezdését akként kell értelmezni, hogy e rendelkezés alkalmazásában az előállító feladata meghatározni, hogy az általa előállított bármely árucikkben 0,1 tömegszázalékot meghaladó koncentrációban van-e jelen az e rendelet 59. cikke (1) bekezdésének megfelelően meghatározott, különös aggodalomra okot adó anyag, a több árucikkből álló termék importőrének feladata pedig, hogy minden egyes árucikk tekintetében meghatározza, hogy az adott árucikkben 0,1 tömegszázalékot meghaladó koncentrációban van-e jelen különös aggodalomra okot adó anyag;

– a REACH-rendelet 33. cikkét akként kell értelmezni, hogy e rendelkezés alkalmazásában azon termék szállítójának feladata, amelynek az azt alkotó árucikkek közül egy vagy több 0,1 tömegszázalékot meghaladó koncentrációban tartalmazza árucikkenként az e rendelet 59. cikke (1) bekezdésének megfelelően meghatározott, különös aggodalomra okot adó anyagot, hogy oly módon tájékoztassa az átvevőt, kérésre pedig a fogyasztót ennek az anyagnak a jelenlétéről, hogy legalább a szóban forgó anyag nevét közli velük.

A költségekről

84 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

A 2011. április 14-i 366/2011/EU bizottsági rendelettel módosított, a vegyi anyagok regisztrálásáról, értékeléséről, engedélyezéséről és korlátozásáról (REACH), az Európai Vegyianyag-ügynökség létrehozásáról, az 1999/45/EK irányelv módosításáról, valamint a 793/93/EGK tanácsi rendelet, az 1488/94/EK bizottsági rendelet, a 76/769/EGK tanácsi irányelv, a 91/155/EGK, a 93/67/EGK, a 93/105/EK és a 2000/21/EK bizottsági irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2006. december 18-i 1907/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 7. cikkének (2) bekezdését akként kell értelmezni, hogy e rendelkezés alkalmazásában az előállító feladata meghatározni, hogy az általa előállított bármely árucikkben 0,1 tömegszázalékot meghaladó koncentrációban van-e jelen az e módosított rendelet 59. cikke (1) bekezdésének megfelelően meghatározott, különös aggodalomra okot adó anyag, a több árucikkből álló termék importőrének feladata pedig, hogy minden egyes árucikk tekintetében meghatározza, hogy az adott árucikkben 0,1 tömegszázalékot meghaladó koncentrációban van-e jelen különös aggodalomra okot adó anyag.

A módosított 1907/2006 rendelet 33. cikkét akként kell értelmezni, hogy e rendelkezés alkalmazásában azon termék szállítójának feladata, amelynek az azt alkotó árucikkek közül egy vagy több 0,1 tömegszázalékot meghaladó koncentrációban tartalmazza árucikkenként az e rendelet 59. cikke (1) bekezdésének megfelelően meghatározott, különös aggodalomra okot adó anyagot, hogy oly módon tájékoztassa az átvevőt, kérésre pedig a fogyasztót ennek az anyagnak a jelenlétéről, hogy legalább a szóban forgó anyag nevét közli velük.

Aláírások